

[Peter Brixtofte]

Jamen finansministeren har jo ganske ret, for nu får de langtidsledige et incitament til at gå til deres kommuner og sige: Se nu at blive aktive og skaf os et job i den private sektor, frem for at vi skal sidde 7 måneder i en krog i den offentlige sektor og vente på at få dagpenge igen. Og det er et godt pres at lægge på de kommuner, som desværre ikke er aktive nok.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, men det er altså for sølle, at man skal pande de langtidsledige ned med en lønning på titusindvis af kroner for at få kommunerne til at gøre en indsats. Det kan ikke være måden at gøre det på. Hvis det er et problem at få kommunerne til at gøre en ordentlig indsats på området, må regeringen tage en forhandling med kommunerne. Det er ikke noget, man skal løse ved at pande de langtidsledige ned, nu må I altså undskyldte.

Jeg vil meget gerne have, at kommunerne gør en bedre indsats på det område, men det kan ikke være et argument for en grov social nedskæring, at kommunerne ikke gør, hvad de skal.

Kim Behnke (FP):

I forlængelse af den sidste ordveksling fristes man til at sige, at her er et eksempel på, at det ikke altid er fornuftigt at binde sig for tæt i disse forlig, for så vidt jeg kunne forstå på SF's ordfører, hr. Jes Lunde, deler SF Fremskridtspartiets synspunkt om, at det er ærgerligt, at lovforslag nr. L 143, som vi skal stemme om i morgen, foreligger i en amputeret version. Regeringen kunne altså uden om Socialdemokratiet have skabt flertal for lovforslaget i den oprindelige version, hvis man ellers havde haft det politiske mod til det.

Ellers synes jeg, det var interessant, at finansministeren indledte med at fortælle, at regeringens væsentligste formål med at køre finanslovforhandlingerne, som de blev kørt, var at formidle det brede samarbejde og få det bredest mulige resultat ud af det. Og det dokumenterer jo i ubehagelig grad, hvor langt regeringen er kommet i retning af mere at være et forretningsministerium end en egentlig politisk regering. Man vil bare gerne lodde stemningen i Folketinget, og det, der så er stemning for, ja, det sidder man og administrerer.

En ukorrekthed bliver jo ikke korrekt af at blive gentaget tilstrækkelig mange gange, og finansministeren fortsatte jo desværre i dag polemikken fra i går ved nok en gang at henvise til, at udgiftstrykket bliver reduceret i 1992. Og jeg må nok en gang sige, at den diskussion om, hvorvidt udgiftstrykket virkelig falder, mangler den halvleg, der går ud på, at der samtidig med det påståede fald i udgifterne er sket en meget kraftig overflytning af en lang række opgaver til såkaldt privatiserede selskaber, til 100 pct. statslige aktieselskaber, til fonde osv. Og det glemmer finansministeren nok en gang at medregne.

Og det samme gælder, når finansministeren endnu en gang praler med det faldende skatte-tryk. Finansministeren glemmer at fortælle, at det er jo ikke, fordi skatterne falder. Det er, fordi bruttonationalproduktet stiger, og så ser det rent matematisk ud, som om skattetrykket falder. Når hr. og fru Jensen skal lave selvangivelse for 1992, vil de opdage, at der ikke er tale om, at nogen som helst skatter er faldet. Tværtimod er der udsigt til, at i løbet af 1992 vil en lang række ting stige: De skal begynde at betale CO₂-afgift, de skal begynde at betale afgift på musikbånd og videobånd osv. Så den med, at skattetrykket falder, er en matematisk betragtning og ikke en praktisk betragtning for hr. og fru Danmark.

Så diskuterede finansministeren, hvorvidt det nu er korrekt at kalde engangsindtægterne for luftige. Finansministeren fortalte, at ud fra en gennemsnitsbetragtning ville der være færre engangsindtægter i 1992 end i de sidste 3 år. Men statistik og gennemsnitsberegninger er jo altså som en kvinde i bikini. De viser meget, men det essentielle er stadig skjult.

Og det gælder også for finansministerens ord, for bag finansministerens gennemsnitsberegninger ligger jo den kendsgerning, at over de sidste 3 år er der 2 projekter, der bærer den væsentligste del af det samlede provenu, nemlig Statsanstalten og første halvleg af Københavns Lufthavn. Og det gør jo, at gennemsnitsbetragtningen ikke bliver andet end en gennemsnitsbetragtning, som man ikke kan sammenligne noget som helst med, og da slet ikke, når finansministeren fortæller, at der er truffet beslutninger om de projekter, man har på bedding vedrørende aktiesalg i 1992.